

Sygn. akt II Ca 470/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 września 2014 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia SO Anna Kuczyńska
Sędziowie:	Sędzia SO Monika Kuźniar
	Sędzia SR del. Małgorzata Dasiewicz-Kowalczyk (spr)
Protokolant:	Elżbieta Biała

po rozpoznaniu w dniu 18 września 2014 r. we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy z powództwa D. Ś.

przeciwko (...) w G.

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności

na skutek apelacji strony pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu

z dnia 24 stycznia 2014 r.

sygn. akt IX C 452/13

I zmienia zaskarżony wyrok w punkcie I w ten sposób, że pozbawia wykonalności tytuł wykonawczy w postaci nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanego przez Sąd Rejonowy Lublin - Zachód w Lublinie w dniu 1 grudnia 2011 r. w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 1340237/11 zaopatrzonego w klauzulę wykonalności postanowieniem tego Sądu co do odsetek umownych w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego liczonych od kwoty 28.303,67 zł od dnia 16 grudnia 2011 r. do dnia zapłaty, a w pozostałym zakresie powództwo oddala;

II w pozostałym zakresie apelację oddala.

Sygn. akt II Ca 470/14

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 24 stycznia 2014 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu w pkt I pozbawił wykonalności tytuł wykonawczy w postaci nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym wydany przez Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie w dniu 1 grudnia 2011 r. w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 1340237/11 zaopatrzony w klauzulę wykonalności postanowieniem tego Sądu z dnia 17 stycznia 2012 r. w części tj. co do kwoty 29.611,53 zł oraz odsetek umownych liczonych od kwoty 29.172,95 zł od dnia 16 grudnia 2011 r. do dnia zapłaty, w pkt II dalej idące powództwo oddalił; w pkt III nie obciążył pozwanej kosztami postępowania.

Sąd Rejonowy oparł swoje rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach faktycznych:

Powódka D. Ś. zawarła ze stroną pozwaną umowę pożyczki konsumenckiej na cele mieszkaniowe nr (...). W dniu 1 grudnia 2011 r. Sąd Rejonowy Lublin- Zachód w Lublinie w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 1340237/11 wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, na skutek pozwu wniesionego w dniu 11 października 2011 r. przez stronę pozwaną, w którym nakazał D. Ś., aby w ciągu dwóch tygodni od doręczenia jej nakazu zapłaty zapłaciła stronie pozwanej kwotę 29.172,95 zł wraz z odsetkami umownymi od dnia 11 października 2011r. do dnia zapłaty oraz kwotę 2.771,57 zł tytułem zwrotu kosztów procesu albo w tym terminie wniosła sprzeciw. Nakaz ten został wydany wobec żądania strony pozwanej opartego na jej roszczeniu wobec powódki wynikającym z umowy nr (...). Postanowieniem z dnia 17 stycznia 2012 r. nadano mu klauzulę wykonalności. W dniu 16 grudnia 2011 r. powódka dokonała wpłaty kwoty 29.185 zł z tytułu umowy nr (...), oraz kwoty 2.989 zł z tytułu umowy nr (...). Powódka pismem z dnia 27 grudnia 2011 r. złożyła u strony pozwanej reklamację w związku z błędnym zaliczeniem dokonanych przez nią wpłat na poczet umów nr (...).

Strona pozwana pismem z dnia 12 stycznia 2012 r. poinformowała powódkę, że wobec dokonanych przez nią wpłat, jej sprawa została wycofana z Sekcji Restrukturyzacji i kolejnym pismem z dnia 18 stycznia 2012 r. poinformowano powódkę, że przeksięgowano jej wpłatę na kwotę 2.989 zł na poczet umowy (...).

Następnie, jak ustalił Sąd Rejonowy, pismem z dnia 10 lutego 2012 r. powódka wezwała pozwaną do zakończenia egzekucji wobec spełnienia przez nią świadczenia informując, że w przypadku jego dalszego prowadzenia wystąpi z powództwem przeciwegzekucyjnym. Pismem z dnia 21 marca 2012 r. strona pozwana odmówiła cofnięcia wniosku egzekucyjnego i poinformowała powódkę, że jej zadłużenie na ten dzień wynosi 4.146,89 zł, a także, że rozliczenie to nie uwzględnia kosztów należnych komornikowi sądowemu prowadzącemu postępowanie egzekucyjne. Ponownie wskazano, że wpłata w wysokości 2.989 zł została zaliczona na poczet umowy (...). Pismem z dnia 6 czerwca 2012 r. ponownie strona pozwana poinformowała powódkę o wysokości zadłużenia i wyjaśniła, że wysokość roszczenia znajduje swoje uzasadnienie w wydanym w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 1340237/11 nakazie zapłaty oraz że powódka może ubiegać się o restrukturyzację zadłużenia. W odpowiedzi na powyższe powódka ponownie wniosła o wyjaśnienie istnienia należności w wysokości 3.598,56 zł z tytułu umowy nr (...), wskazując, że wpłaciła łącznie kwotę 32.174 zł podczas, gdy nakaz opiewał na kwotę 29.294,52 zł. Podała też, że wpłat dokonała w terminie, gdyż nakaz otrzymała w dniu 13 grudnia 2011 r. W odpowiedzi na powyższe ponownie wyjaśniono powódce sposób zaliczenia dokonanych przez nią wpłat oraz, że podstawą egzekucji jest wydany wobec niej nakaz zapłaty, którym zasądzono również koszty procesu.

Ponadto Sąd Rejonowy ustalił, iż do dnia 3 września 2013 r. z tytułu długu powódki wobec pozwanej wpłacono i wyegzekwowano łącznie 31.873,81 zł. Do zapłaty pozostało 3.262,85 zł. W dniu 19 stycznia 2012 r. strona pozwana złożyła wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego, w którym wskazała 685,58 zł jako kwotę należności głównej wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od dnia 20 stycznia 2012 r. do dnia zapłaty oraz 15,33 zł tytułem odsetek umownych naliczonych łącznie do dnia złożenia wniosku. W dniu 24 kwietnia 2012r. strona pozwana rozszerzyła wniosek egzekucyjny, zmieniając wysokość należności głównej na 3.598,56 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od dnia 20 stycznia 2012 r. do dnia zapłaty oraz 80,45 zł tytułem odsetek umownych naliczonych łącznie do dnia złożenia wniosku.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd uznał, iż powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części. Sąd Rejonowy wskazał, iż żądanie pozwu zostało oparte na przepisie art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c., zgodnie z którym dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub części albo ograniczenia, jeżeli po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane; gdy tytułem jest orzeczenie sądowe, dłużnik może powództwo oprzeć także na zdarzeniach, które nastąpiły po zamknięciu rozprawy, a także zarzucie spełnienia świadczenia, jeżeli zarzut ten nie był przedmiotem rozpoznania w sprawie. W ocenie Sądu Rejonowego bezsporne w sprawie pozostawało, że strony łączyły dwie umowy pożyczki, jak również, że powódka spełniła świadczenia z tych umów odpowiednio w wysokości 2.989 zł na poczet umowy nr (...) i w wysokości 29.185 zł na poczet umowy nr (...) (łącznie 32.174 zł), jak też, że w dniu 1 grudnia 2011 r. wydany został nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, nakazujący powódce zapłatę kwoty 29.172,95 zł wraz z umownymi odsetkami oraz kosztami procesu na rzecz strony pozwanej. W związku z żądaniem pozwu, sporne pomiędzy stronami pozostawało, czy powódka może żądać pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego w całości, kiedy roszczenie nim objęte nie zostało jeszcze spełnione. Sąd Rejonowy wskazał, iż skoro powódka w treści dokonanych wpłat wskazała na co należy zaliczyć spełniane przez nią świadczenie, to w tym zakresie strona pozwana ma obowiązek wobec treści przepisu art. 451 k.c. dokonać takiego zaliczenia. Wobec czego na poczet umowy nr (...) strona pozwana prawidłowo zaliczyła 29.185 zł, a nie jak błędnie przyjęła powódka w pozwie kwotę 32.174 zł. Sąd Rejonowy podkreślił także, że w określony w nakazie zapłaty terminie powódka nie złożyła sprzeciwu, co spowodowało, iż nakaz zapłaty stał się prawomocny, w tym co do zawartego w nim rozstrzygnięcia o kosztach postępowania. Sąd Rejonowy zważył zatem, iż nie jest tak, jak zdaje się wynikać z treści pism powódki z dnia 9 lipca 2012 r., że skoro dokonała ona wpłaty w tym terminie, to koszty postępowania stronie pozwanej się nie należą. Skoro powódka nie zaskarżyła nakazu zapłaty, to winna także uiścić na rzecz strony pozwanej przyznane tym orzeczeniem koszty procesu. Sąd Rejonowy wskazał także, iż powódka nie może aktualnie domagać się w toku niniejszego postępowania, by nie została obciążana kosztami wydania nakazu zapłaty bądź też kwestionować wysokości tych kosztów. O kosztach tych bowiem już prawomocnie orzeczono. Sąd Rejonowy wskazał także, iż niewątpliwie mylne przekonanie powódki co do niezasadności wniosku egzekucyjnego wzięło się również z tego, że strona pozwana dokonała błędnie zaliczenia jej wpłaty dokonanej na poczet umowy nr (...). Stąd też pierwotnie złożony wniosek egzekucyjny nie obejmował pełnej kwoty różnicy pomiędzy tą orzeczoną nakazem zapłaty a dokonaną przez powódkę wpłatą na poczet umowy nr (...). Przeksięgowanie wpłaty kwoty 2.989 zł na poczet innego długu spowodowało, że w tym zakresie roszczenie strony pozwanej nie zostało zaspokojone, a tym samym, że miała ona prawo rozszerzyć wniosek egzekucyjny i o tę jego część. W ocenie zatem Sądu I instancji, nie ma więc racji powódka, która uważa, że czynność ta została dokonana bezpodstawnie.

Sąd Rejonowy zważył następnie, iż skoro strona pozwana przyznała, że powódka dokonała dobrowolnych wpłat na poczet zadłużenia z tytułu umowy nr (...) oraz dalszych należności wynikających z kwestionowanego nakazu zapłaty w łącznej wysokości 29.611,53 zł, wobec czego w tym zakresie orzeczenie to nie może być egzekwowane, o czym Sąd Rejonowy orzekł jak w punkcie I sentencji wyroku, pozbawiając go wykonalności co do tej kwoty. Z uwagi zaś na to, że powódka dokonała wpłaty kwoty 29.185 zł w dniu 16 grudnia 2011 r., w ocenie Sądu Rejonowego uznać należało, że nie pozostawała ona w tej dacie w opóźnieniu co do spełnienia świadczenia głównego w wysokości 29.172,95 zł, wobec czego żądanie pozwu zostało uwzględnione także co do orzeczonych nakazem zapłaty odsetek umownych należnych po i w tej dacie. Sąd I instancji zważył przy tym, iż skoro w nakazie zapłaty nie sprecyzowano wysokości odsetek umownych przez to orzeczenie w niniejszej sprawie nie mogło odnosić się do nieistniejącej treści tytułu wykonawczego, dlatego też w treści punktu I sentencji wyroku, pozbawiono tytuł wykonalności w zakresie zasądzonych odsetek umownych bez doprecyzowywania ich wysokości. Z uwagi zaś na to, że dalej idące żądanie pozwu jest nieuzasadnione bowiem strona pozwana jako wierzyciel powódki ma prawo egzekwować pozostałą część niespełnionego z tytułu wykonawczego roszczenia, podlegało ono oddaleniu i Sąd Rejonowy orzekł jak w punkcie II sentencji wyroku. Powódka bowiem nie wykazała, ani też nie twierdziła, że po wydaniu tytułu zaistniały takie zdarzenia, wskutek których zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane. O kosztach postępowania, Sąd Rejonowy orzekł, jak w punkcie III wyroku na podstawie art. 102 k.p.c..

Apelację od powyższego wyroku wywiodła strona pozwana zaskarżając wyrok w części tj. w pkt I w zakresie pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego w postaci nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu upominawczym o sygn. akt VI Nc-e 1340237/11 zaopatrzonego w klauzulę wykonalności w zakresie odsetek umownych liczonych od kwoty 29.611,53 zł od dnia 16 grudnia 2011 r. do dnia zapłaty zarzucając:

- obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 840 par 1 pkt 1 kpc w związku z art. 451 par 1 zd. 2 kc i 1026 par 2 kpc przez jego błędną interpretację i niewłaściwe przyjęcie, że zachodzą przesłanki do pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w zakresie odsetek umownych od kwoty należności głównej zasądzonej nakazem zapłaty z dnia 1 grudnia 2011 r. z uwagi na wpłatę dokonaną przez powódkę w dniu 16 grudnia 2011 r. tj. częściowo tylko spłacającą zasądzone kwoty;

- obrazę przepisów prawa procesowego, a to art. 233 par. 1 kpc przez sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, mającą wpływ na treść orzeczenia polegająca na błędnym przyjęciu, że wpłata dokonana przez powódkę w dniu 16 grudnia 2011 r. częściowo tylko spłacająca należność zasądzoną nakazem zapłaty, pozbawia pozwaną prawa do naliczenia odsetek od niespłaconej należności głównej;

Biorąc pod uwagę powyższe zarzuty, strona pozwana wniosła o zmianę wyroku w pkt I przez pozbawienie tytułu wykonawczego w postaci nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanego przez Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie w dniu 1 grudnia 2011 r. w sprawie o sygn.. akt VI Nc-e 1340237/11 zaopatrzonego w klauzulę wykonalności postanowieniem tego Sądu z dnia 17 stycznia 2012 r. w części tj. wyłącznie w zakresie kwoty 29.611,53 zł i zasądzenie od powódki na rzecz strony pozwanej kosztów postępowania za II instancję, w tym kosztów postępowania według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy ustalił, że:

W dniu 1 grudnia 2011 r. Sąd Rejonowy Lublin- Zachód w Lublinie w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 1340237/11 wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym na skutek pozwu wniesionego w dniu 11 października 2011 r. przez stronę pozwaną, w którym nakazał D. Ś., aby w ciągu dwóch tygodni od doręczenia jej nakazu zapłaty zapłaciła stronie pozwanej kwotę 29.172,95 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od dnia 11 października 2011r. do dnia zapłaty oraz kwotę 2.771,57 zł tytułem zwrotu kosztów procesu albo w tym terminie wniosła sprzeciw.

Dowód: nakaz zapłaty z dnia 1 grudnia 2011 r. – pomocniczy zbiór dokumentów do sprawy VI Nc-e 1340237/11 oraz akta egzekucyjne KM 484/12-EPU;

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja zasługiwała na uwzględnienie w nieznacznej części.

Sąd Okręgowy działając zgodnie z art. 382 kpc, jako sąd meriti, uzupełnił postępowanie dowodowe w sposób wskazany powyżej i biorąc pod uwagę zebrany przez Sąd Rejonowy materiał dowodowy i poczynione ustalenia faktyczne, dokonał własnej wszechstronnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego i sformułował nieco odmienne wnioski, uznając tym samym za trafne w części zarzuty podniesione przez stronę pozwaną, naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 233 par. 1 kpc i art. 840 par 1 pkt 2 kpc w związku z art. 451 kc.

Zgodnie z art. 840 § 1 pkt 2 kpc dłużnik może w drodze procesu żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub w części albo ograniczenia, jeżeli po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane. Powództwo przeciwegzekucyjne skierowane jest zatem na pozbawienie lub ograniczenie wykonalności tytułu wykonawczego. Może więc być realizowane tylko pod warunkiem, że istnieje potencjalna możliwość wykonania tytułu wykonawczego. Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 30.03.1976 r., III CZP 18/76 (OSNCP 1976, nr 9, poz. 195) rzeczą powoda jest wykazanie dla uzasadnienia żądania z art. 840 § 1 pkt 2 kpc fakt zapłaty znacznej części zadłużenia, co umożliwiłoby uwzględnienie powództwa

w tym zakresie. Strona pozwana w toku procesu uznała powództwo co do kwoty 29.611,53 zł. W takiej części Sąd Rejonowy pozbawił wykonalności tytuł wykonawczy w postaci nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu upominawczym przez Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie w dniu 1 grudnia 2011 r., w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 1340237/11 zaopatrzonego w klauzulę wykonalności postanowieniem tego Sądu z dnia 17 stycznia 2012 r. W tym zakresie wyrok nie został zaskarżony przez stronę pozwaną, która zaskarżyła go w punkcie I ale tylko w części tj. w zakresie w jakim Sąd Rejonowy pozbawił powyższy tytuł wykonawczy wykonalności co do odsetek umownych liczonych od kwoty 29.172,95 zł od dnia 16 grudnia 2011 r. do dnia zapłaty. Ocena zasadności wydanego orzeczenia w powyższym zaskarżonym zakresie, wymagała przede wszystkim ustalenia jakie należności składają się na kwotę co do której Sąd pozbawił tytuł wykonawczy wykonalności i następnie ustalenie kolejności zarachowania powyższych należności na kwoty zasądzone tytułem wykonawczym w postaci nakazu zapłaty z dnia 1 grudnia 2011 r., co stanowiło przedmiot zarzutów apelacyjnych.

Przede wszystkim wskazać należy, iż Sąd Rejonowy błędnie ustalił treść tytułu wykonawczego, poprzestając na jego kserokopii znajdującej się w aktach sprawy na karcie 6. Wychodząc następnie z mylnego przekonania, iż Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie, wydając nakaz zapłaty w dniu 1 grudnia 2011 r., nie określił wysokości odsetek umownych zasądzonych od kwoty należności głównej, błędnie pozbawił ten tytuł wykonalności w całości co do odsetek umownych od kwoty należności głównej od dnia 11.10.2011 r. do dnia zapłaty. Sąd Okręgowy na podstawie pomocniczego zbioru dokumentów Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie do sprawy VI Nc-e 1340237/11 w których znajduje się w/w nakaz zapłaty oraz akt egzekucyjnych Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Wrocławia – Śródmieścia Marka Kosztowniaka o sygn. KM 484/12-EPU, w których znajduje się powyższy nakaz zapłaty zaopatrzony w klauzulę wykonalności, ustalił prawidłową treść powyższego tytułu wykonawczego w zakresie wysokości zasądzonych odsetek. Z powyższego tytułu wykonawczego wynika, iż od kwoty 29.172,95 zł zostały zasądzone odsetki umowne w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od dnia 11 października 2011 r. do dnia zapłaty.

U podstaw pozbawienia powyższego tytułu wykonawczego wykonalności, w całości co do odsetek umownych od kwoty 29.172,95 zł od dnia 11 października 2011 r., legło następnie, błędne dokonanie przez Sąd Rejonowy, zarachowania należności składającej się na kwotę co do której strona pozwana uznała żądanie pozwu, na kwoty wynikające z powyższego tytułu wykonawczego. W powyższym zakresie trafne były zarzuty podniesione przez stronę pozwaną naruszenia przez Sąd I instancji przepisu art. 840 par 1 pkt 2 kpc w związku z art. 451 kc i art. 233 par 1 kpc.

Zgodnie z art. 451 § 1 kc dłużnik mający względem tego samego wierzyciela kilka długów tego samego rodzaju może przy spełnieniu świadczenia wskazać, który dług chce zaspokoić. Jednakże to, co przypada na poczet danego długu, wierzyciel może przede wszystkim zaliczyć na związane z tym długiem zaległe należności uboczne oraz na zalegające świadczenia główne. Jak wynika natomiast z art. 451 § 2 kc jeżeli dłużnik nie wskazał, który z kilku długów chce zaspokoić, a przyjął pokwitowanie, w którym wierzyciel zaliczył otrzymane świadczenie na poczet jednego z tych długów, dłużnik nie może już żądać zaliczenia na poczet innego długu.

W orzecznictwie wskazano, że dłużnik mający względem tego samego wierzyciela długi główny i uboczny tego samego rodzaju może przy spełnieniu świadczenia wskazać, który z długów chce zaspokoić, jednakże wierzyciel może w takiej sytuacji zaliczyć to, co przypada na poczet danego długu, przede wszystkim na związane z nim należności uboczne. Oznacza to, że przy istnieniu takich długów dłużnik ma wprawdzie prawo wskazać, na który dług zalicza świadczenie, ale to wierzyciel decyduje, czy w ramach tego długu chce zaliczyć wpłatę na należności uboczne (wyrok SN z dnia 24 stycznia 2002 r., III CKN 495/2000, OSNC 2002, nr 11, poz. 143 z aprobowaną glosą P. Drapały, PS 2003, nr 11-12, s. 153 i n.). Należnościami ubocznymi mogą być np. zaległe odsetki za opóźnienie, czy odsetki karne (por. wyrok SN z dnia 7 maja 1998 r., I PKN 88/98, OSNAPiUS 1999, nr 9, poz. 306).

W ocenie zatem Sądu Okręgowego biorąc pod uwagę, iż powódka w dniu 16 grudnia 2011 r. dokonała na rzecz strony pozwanej wpłaty w kwocie 29.185 zł wskazując, iż dokonuje wpłaty na poczet umowy pożyczki nr (...) tj. objętej w/w nakazem zapłaty, czyli powódka wskazała przy spełnieniu świadczenia, który dług chce powyższą wpłatą zaspokoić, to zgodnie z art. 451 kc wierzyciel miał uprawnienie powyższą kwotę zaliczyć tylko na związane z tym długiem należności uboczne, czyli odsetki. Wierzyciel nie miał prawa, a do tego m.in. zmierza apelacja, zarachować

powyższej wpłaty na poczet innego długu, czyli jak wskazywał na poczet kosztów zastępstwa procesowego. Z uwagi na to, iż jest to odrębny dług, który powstaje w związku z podjęciem czynności przed sądem (podobne stanowisko zajął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 czerwca 2002 r., w sprawie IV CKN 1155/2000, Biul. SN 2003, nr 2, s. 10 odnośnie kosztów egzekucyjnych). Nie ma w tym przypadku zastosowania przepis art. 1026 par 2 kpc na który powołuje się na strona pozwana, gdyż przepis ten dotyczy postępowania egzekucyjnego i wyegzekwowania w sposób przymusowy kwoty dochodzonej pozwem. Czym innym jest możliwość pobrania przez komornika, z kwoty uzyskanej z egzekucji, w pierwszej kolejności kosztów egzekucyjnych (art. 1025 § 1 k.p.c.), czym innym zaś możliwość zaliczenia przez wierzyciela w określonej kolejności kwot wpłaconych przez dłużnika na poczet zaległego długu. Przepis art. 451 k.c. przyznaje wierzycielowi możliwość zaliczenia wbrew woli dłużnika w pierwszej kolejności wpłaconej kwoty tylko na poczet należności, która jest ściśle związana z długiem i dzieli losy długu. Natomiast koszty postępowania sądowego czy koszty egzekucyjnego powstają w razie wszczęcia postępowania sądowego czy wszczęcia egzekucji. Dodatkowo zwrócić należy uwagę, że z kwoty uzyskanej z egzekucji w pierwszej kolejności zaspokajają się właśnie koszty egzekucyjne. Natomiast przepis art. 1025 par 3 kpc stanowi o tym w jaki sposób zaspakają się odsetki czy koszty procesu, nie decyduje tutaj więc wola wierzyciela, lecz jest to szczególne upoważnienie wynikające wprost z przepisów prawa, stosowane w sytuacji przymusowej egzekucji należności.

Strona pozwana uznała jednak żądanie pozwu na kwotę przewyższającą sumę dokonanej przez powódkę wpłaty w dniu 16 grudnia 2011 r., bo na kwotę 29.611,53 zł a zatem należało ustalić w jaki sposób została zarachowana różnica w powyższych kwotach tj. kwota 459,53 zł. Powyższe wynikało z pisma strony pozwanej z dnia 9 lipca 2014 r., a także dołączonego do apelacji raportu spłaty należności, który został także przedłożony w toku postępowania przed Sądem I instancji i został już dopuszczony jako dowód w sprawie, z uwagi na to Sąd Okręgowy biorąc pod uwagę zakres zaskarżenia wyroku apelacją, tylko co pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w zakresie odsetek, ponownie powyższego raportu jako dowodu w sprawie nie dopuszczał. Jak wynikało z powyższego pisma i w/w raporcie, kwota 22,65 zł składająca się na kwotę 459,53 zł, została zarachowana przez wierzyciela na poczet kosztów procesu, a pozostała część powyższej kwoty na należności z tytułu pożyczki czyli odsetki i kapitał. W ocenie Sądu Okręgowego w/w pismo zawierało oświadczenie wierzyciela o sposobie zarachowania powyższej kwoty, a wobec doręczenia go powódcie, która w powyższym zakresie nie wniosła żadnych zarzutów należało je potraktować jako przyjęcie przez dłużnika wskazanego przez wierzyciela sposobu zarachowania. W tym miejscu wskazać należy, iż Sąd Okręgowy wpłatę z dnia 3 kwietnia 2012 r. w kwocie 1 zł potraktował jako spłatę odsetek z uwagi na to, iż wskazany przez stronę pozwaną sposób jej zarachowania w piśmie z dnia 9 lipca 2014 r. na poczet należności egzekucyjnych, złożonego już po zobowiązaniu na rozprawie w dniu 26 czerwca 2014 r. w tym zakresie strony pozwanej przez Sąd Okręgowy, pozostawał w sprzeczności z kwotą do której strona pozwana uznała żądanie pozwu. A zatem Sąd Okręgowy uznał, iż kwota 29.588,88 zł (czyli kwota co której strona pozwana uznała powództwo czyli 29.611,53 zł pomniejszona o kwotę 22,65 zł zarachowaną na poczet kosztów postępowania) została przeznaczona na poczet spłaty odsetek i kapitału czyli kwoty 30.458,16 zł (kapitał 29.172,95 zł i odsetek w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP wyliczonych od należności głównej do dnia spłaty 16.12.2011 r. = 1285,21 zł) i do wyegzekwowania pozostała jeszcze kwota 869,28 zł tytułem kapitału. Tym samym, do wyegzekwowania pozostały także i odsetki w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP, liczone od kwoty niewyegzekwowanego kapitału tj. 869,28 zł od dnia 16 grudnia 2011 r. do dnia zapłaty i w związku z powyższym należało pozbawić w/w tytuł wykonawczy tylko co do w/w odsetek od kwoty 28.803,67 zł od dnia 16 grudnia 2011 r. do dnia zapłaty (29.172,95 zł – 869,28 zł = 28.803,67 zł), a w pozostałym zakresie powództwo oddalić. W tym zakresie apelacja zatem była zasadna a podniesione w niej zarzuty trafne.

Na podstawie art. 386 par 1 kpc, w zakresie zaskarżonym apelacją tj. tylko co do części pkt I wyroku w zakresie pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności co do odsetek, Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok jak w pkt I i oddalił powództwo w pozostałym zakresie, oddalając także w pozostałym zakresie apelację, jak w pkt II. Z uwagi na oddalenie apelacji w przeważającej części, Sąd Okręgowy nie rozstrzygał o kosztach postępowania apelacyjnego uznając, iż strona pozwana przegrała apelację prawie w całości.